II. ГОД. ЯМБОЛЪ, 4 ЮЛИЙ 1925 ГОД. БРОЙ 98.

ТРАКИЕЦЪ

седмиченъ вестникъ за обществени и стопанско-економически новини.

:: УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ. ::

Всичко се изпраща до печатница „Свѣтлина"-Марангозовъ-Ямболъ.

АБОНАМЕНТЪ: за година 70 лв. за 6 месеца 35 лв., за 3 — 20 лева.
Отдѣленъ брой 1·50 лева.
ПЛАЩА СЕ: за известия вѣнчални, годежни и именни дни по 50 л., за скръбни—100 лева.
Официални обявления по 1·50 лв на □ с. м. Сѫдебнитѣ пристави плащатъ по 0·50 лева на дума.
Търговски — по споразумѣние.
За хроникиране—5 лева на редъ.
Всичко въ предплата.
Рѫкописи не се връщатъ.

ПРОДАВА СЕ дворъ 941 квадратни метра съ кѫща отъ 2 стаи, салонъ и пералня, находяща се при църквата «Св. Никола».
Споразумение Ст. Пехливановъ — книжарница «Тракия» — бивша на Пейчо Атанасовъ. 1—3

Пѫтници за Каваклий!

Съобщавамъ Ви, че наехъ известния ханъ—хотелъ на Братя Влайкидисъ (Гетовия ханъ), когото преименувахъ

хотелъ „ДЕДЕ-АГАЧЪ".

Хотелътъ ми е единствено най-хигиеничния и модерно мебелиранъ въ града; пръвъ по чистота, честность, бърза прислуга и строго фамилияренъ.

Посетете и ще се увѣрите.

3—3 Съ почитание: **Димо Бояджиевъ.**

ПРОДАВА СЕ цененъ имотъ, кѫща въ най тихата часть на града съ гарантиранъ доходъ.
1—3 Справка при Ив. К. Марангозовъ

Химическо чистене костюми.

Срещу Ив. Райновъ, въ дюкяна на Бр. Данкови, откривамъ на ново ателие за химическо чистене костюми, приемамъ и поправки. Задоволяване вкусъ и акуратностъ доказани.
2—10 ГЕОРГИ АРНАУДОВЪ

ПРОДАВА СЕ

Вършачка система «КЕЙСЪ» почти нова, само една година употрѣбявана готова за работа с НОВЪ голѣмъ балатовъ каишъ. Може да се види всѣко време и на проба ако се желае.
Продава работилница «Тунджа» при Турската баня П. КОЛЕВЪ и С-ие. 1—2

МЛАДЕЖЪ съ 2—3 годишна практика по счетоводство желае да завежда търговски книжа. Търговска тайна абсолютно запазена.
3—5 Справка агенция „Бърза разгласа" или ред. в. „Тракиецъ".

ДАВА СЕ подъ наемъ кѫща съ две стаи, антре и кухня, половината на изба, на ѫгъла на ул. «Съединение» и «Добружанска».
Сѫщата се и продава.
Споразумение при ПАНИ МОМЧЕВЪ.
2—2

ПОВЕЧЕ ОБЩЕСТВЕНОСТЬ.

Банална мисъль е, че обществото е организъмъ, чийто отдѣлни комплектуващи го членове, трѣбва да изкочатъ отъ своята всекидневна егоистичность и дадатъ часть (поне часть!) отъ своитѣ сили за общия му преуспѣхъ.

И едва ли има случай, когато се говори за обществени прояви, за колективни действия, да не се хвърли и упрекътъ, че съзнанието за общественость у насъ е много слабо. И въпреки множеството констатации, въпреки многото апели за сътрудничество въ трудния, но благороденъ устремъ за благото на обществото, пакъ броя на нашитѣ общественици е твърде малъкъ

Действително гнета на турското робство се е отразилъ върху схващанията ни, върху часть отъ нашитѣ добродетели, като не само ги е притѫпилъ, а ги е даже насочилъ въ отрицателна посока. Но сега, когато всѣки мечтае за единъ миренъ и културенъ животъ, когато обективнитѣ причини за виреене на егоизъмъ и необщественость сѫ изключени, да поддържаме своята апатия къмъ начинанията на по съзнателнитѣ отъ насъ е даже престѫпно. (Размирицитѣ, които се създаватъ отъ известно време у насъ сѫ плодъ не на чисто външни, обективни причини. Ония лоши черти добити въ миналото сѫ почва днесъ за вѫтрешни междуособици; които пречатъ за мирни занимания. Тия пречки ще могатъ да се премахнатъ съ собственитѣ наши съзнание и усилия).

Не всички могатъ да бѫдатъ фактори въ обществения животъ, обаче не ще се намери никой, който да не може да сътрудничи въ това което единици сѫ подели за благото въ името на общностьта. Днесъ, не само, че нашитѣ общественици сѫ малко и неподпомогнати отъ голѣмата часть на колектива, но тѣ трѣбва да работятъ и за разбиване на оная скала на съзнателно несътрудничене създадена съ течение на времето.

Нѣма нужда да отиваме далечъ, за да наблюдаваме тия отрицателни качества на българския гражданинъ и да се увѣримъ въ правдоподобностьта на казаното по горѣ—нашия градъ изобилствува съ подобни примери.

Вземете коя да е обществена проява въ града и вие ще видите колко хилава е тя, колко медицински се поддържа сѫществуването ѝ А понѣкога тя и не се поддържа — припламва и изгаря. Напр. за градското благоустройство, което е отдавна на дневенъ редъ, не е направено много въ сравнение съ онова, което може да се направи. И ако и единствения му яръкъ защитникъ, който за сега поддържа интереса къмъ градоустройството замлъкне, трѣбва да се предполага, че тоя въпросъ, който е свързанъ и съ водоснабдяване, и съ електричество и пр. ще бѫде още по занемаренъ (За бѫдащето се предполага винаги по онова което е днесъ).

Театъра-читалище е другъ боленъ въпросъ за града. Наистина нужни сѫ средства, но нима тѣ неможеха да се намерятъ съ иждивението на ямболскитѣ граждани? Кой ямболецъ е далъ една по-значителна сума за неговата постройка и по тоя начинъ да спомогне културното издигане на града? Пакъ на незаинтересованость и неотзивчивость се дължи и пропадането на Южнобългарския Нар. Театръ, когато той заедно съ музикалното д-во «Гусла» би могълъ да бѫде единъ достоенъ фаръ въ града.

Преди време сѫществуваше културно д-во. То, съ своитѣ цели би могло да бѫде цененъ градоустроитель, обаче останало безъ подкрепа, то не можа да се закрепи. Съ излизането на инициаторитѣ прекѫсна и неговия животъ.

Отъ основаването археологично д-во се чувствуваше отдавна необходимость, обаче ако се гледа досега стореното отъ гражданитѣ на Ямболъ за общо задоволение на културнитѣ нужди, не е чудно, ако следъ време и то мине къмъ архива. А музей, история на града — нѣща които, далечъ помалки градове иматъ — трѣбваше да имаме отколѣ

ПРОЛѢТЬ.

Боже, Твоята пролѣть тукъ злобно притуля
усмивката страшна на древенъ палачъ! —
Пакъ сухи талази разпуква и брули
съсъ тѣхъ по очитѣ на днешния плачъ.

Надъ черни чумбери тя клепки отвори —
(Отъ тѣхъ се изсипаха гѫсти дѫги),
но тѣхния ромонъ тъй мрачно говори
съ бездънния виръ на всевѣчни тѫги.

Въ полята тя кръсти безумната жажда
къмъ кроткото слънце на бѣдния свѣтъ,
но нейнитѣ взори поръсиха вражди
за всички лишени отъ неинъ обѣтъ.

Стануватъ по друми пакъ язви хармани,
де сълзи пламтятъ и вопиятъ въ пръстьта —
и грѣятъ студено разкѫсани рани
и дебне съ разперени пръсти скръбьта

Теодоръ Драгановъ.

ДА БѪДЕ СВѢТЛО.

Въ ранната утринь, когато слънчевитѣ лѫчи разсипятъ тъмнината — азъ разтварямъ мойтѣ чертози — да влезе свѣтлината и въ моя домъ.

Поздравявамъ невѣстата си и я извеждамъ на Прага — да се радва на слънцето, защото: неговата любовь е по-велика отъ любовьта на моя домъ.

*

По обѣдъ, когато подъ слънчевитѣ лѫчи зрѣятъ плодоветѣ — азъ водя децата си на полето и тамъ ги уча да плевятъ нивитѣ, защото: въ чиститѣ ниви зрѣе най-хубавия плодъ.

*

А вечерь, когато слънцето отива въ други земи и при насъ става тъмно — ний съ невѣстата и моитѣ деца, палимъ свѣщи — за да ни бѫде свѣтло и въ тъмнината. Защото: и малкитѣ свѣщи могатъ да разгонятъ мрака и да работимъ при тѣхната свѣтлина.

ПѢСЕНЬ НА СКРЪБЬТА.

— Една нощь, средъ писъцитѣ на пустинята Бенъ-Аба-Бу, великия търговецъ отъ Сирия, оплакваше сѫдбата си.

— Азъ загубихъ всичко тая нощь. Въ пустинята имаше разбойници — тѣ ме ограбиха. Камилитѣ убиха отъ жестокость Стоката ми разсипаха отъ умраза.

Разбойницитѣ не познаваха нашитѣ обичаи. Тѣ имаха свой повикъ: да убиятъ всѣки, който не имъ остави часть отъ богатствата си въ пустинята. Азъ се възпротивихъ на тѣхното искане и отминахъ. А тѣ ме стигнаха и отнеха: и послѣдната пара. Сега, азъ съмъ беденъ и нѣмамъ нищо съ какво да нахраня децата си. Въ пустинята ми взеха всичко. Нищо не остана въ менъ. Само мойтѣ дрѣхи и тѣ сѫ скѫсани отъ тоягитѣ на разбойницитѣ.

Въ тая пустиня никой не познавамъ. Пѫтищата сѫ много и сплетени сѫ въ възли. Трудно мога да вървя по тѣхъ. Но кѫде да отида, когато нѣмамъ нищо и никой въ Пустинята?

Може би: ще намѣря моя гробъ!

И той нѣма да се вижда отъ пѣсъцитѣ.

Тѣ ще го затрупатъ. И ни следа не ще остане отъ него. Въ пустинята се губи всичко. Навѣрно: ще загубя и себе си. . .

Господи.

Азъ загубихъ всичко. Нека загубя ѝ своя гробъ въ твоята Пустиня,

МОЙТѢ ЧЕРТОЗИ СѪ ЗАПАЛЕНИ.

Мойтѣ чертози сѫ запалени. Тѣ горятъ день и нощь. И никога не огасватъ. . . .

Престѫпникъ не е идвалъ при тѣхъ. Самъ ги запалихъ. Искамъ да ми бѫде свѣтло.

Нима желанията не могатъ да се изпълнятъ?

*

Размислихъ: добре е средъ планината да гори нѣщо. И решихъ да запаля чертозитѣ. Сега, тѣ горятъ. Стенитѣ се пукатъ отъ огъня. Едри кѫсове тухли падатъ съ шумъ и повличатъ погледа въ ужаса на страшнитѣ пламъци. Всички, които дойдоха предъ чертога да гасятъ — нѣмеятъ отъ страхъ. Не имъ позволихъ да спиратъ пламъка на моето желание. Огъня, нека погълне всичко. Това искамъ защото, се радвамъ на Пламъцитѣ, що горятъ надъ гората. . .

Мойтѣ чертози горятъ.

Пълнятъ гората съ дъхъ на стихиенъ пожарь. Покрива е съборенъ, отъ прозорцитѣ излизатъ дълги огнени езици и лижатъ стенитѣ на моя чертогъ. Около тѣхъ е свѣтло. Много свѣтло.

Г. Драгановъ.